

været anerkjendt i 30 Aar? Er det ikke netop saaledes, at den ikke har været anerkjendt i 30 Aar, men at tværtimod det Modfatte har været anerkjendt? Er det ikke ganske tydeligt, at den modsatte Opfattelse ligger til Grund saavel for den ældre som for de sidste Rigsretsdomme. Og hvem er det ellers, der efter det ærede Medlems Mening har anerkjendt hans Regel? Er det Regjeringen? Det tror jeg i hvert Fald ikke, den har. Den Gang den Monradste Ministeransvarlighedslov kom frem, mødte man fra Regjeringens Side netop det samme Standpunkt, som jeg nu hævder, og en Paavisning af, at det aldrig kunde have været Meningen med i sin Tid at stryge Kontoen til de uforudsete Udgifter at gjøre Ministeriet det til Pligt — formelt om man saa vil — at overtræde Grundlovens § 49. Vi kunne gjerne bruge det Udtryk, hvis fuldstændige Korrekthed jeg tror, det ærede Medlem vil anerkjende. Den Gang hævdede man netop fra Regjeringens Side, at det var Meningen, at Bedømmelsen af Ministeriets Forhold skulde henlægges til den Domstol, under hvilken Bedømmelsen af dens Forhold i det Hele var henlagt. Jeg veed derfor ikke, hvorfra det ærede Medlem har den Paastand, at vi have havt den Regel, han nævnte, i 30 Aar, og at den har været anerkjendt saa længe. Jeg paastaar, at vi netop ikke nogeninde have havt den, og at den aldrig nogeninde har været anerkjendt, men at tværtimod det Modfatte har været fastslaaet hver Gang det er kommet til en Retsafgjærelse. Det ærede Medlem sagde tilfældigt, at det var jo ganske vist — det vilde han ikke negte — en Forudsætning for Anvendelsen af en saadan Bestemmelse, at Regjeringen stod i et saadant Forhold til Repræsentationen, at den havde en Mening om, hvad Repræsentationen mente, eller man maatte vel snarere sige i et saadant Forhold, at den kunde være sikker paa, at Repræsentationen ikke vilde af Uvillie, Chitane eller for at fortrænge Regjeringen og trænge sig selv frem gaa hen og ved at negte at bevilge de Udgifter, som Regjeringen havde været nødt til at afholde udenfor Finantsloven, søge at trænge den bort. Men Sagen er jo vel den, at vor Forsatning efter vore Anskuelser nu en Gang ikke holder paa det Princip, at det staar til Rigsdagen — naar jeg siger Rigsdagen, mener jeg hver enkelt af dens Afdelinger — at kunne bestemme Regjeringens Sammensætning, og derfor er hele den Forudsætning, som det ærede Medlem erkjendte maatte være en Betingelse, en Forudsætning for Anvendelsen af denne Sætning, netop ikke til Stede i vor Forsatning, og den maa derfor ogsaa absolut bortfalde. Hvad jeg bemærkede i Gaar om, at selv under Forudsætning af et parlamentarisk System vilde en Bestemmelse som denne være fuldstændig urimelig, er Noget, jeg ganske vist vedblivende maa fastholde. Vel kan man sige, at, naar man har det parlamentariske Sy-

stem, bestaar der det Forhold mellem Regjeringen og Repræsentationen, at Regjeringen kan være vis paa, at Repræsentationen ikke vil negte Afholdelsen af saadanne Udgifter, som Regjeringen bliver nødt til at foretage; men det er Noget, som ingen Regjering kan være vis paa. En Regjering kan staa saaledes, at den i en Samling har Flertal maasse i begge Kamre; men i den mellemliggende Tid, da den foretager de Udgifter udenfor Finantsloven, som den er nødt til at foretage i Følge sin Pligt, kunne Forholdene forandre sig. Dette kan vise sig i en følgende Samling, i Særdeleshed hvis den ligger nye Valg imellem, men ogsaa selv om dette ikke er Tilfældet, at Forholdene have forandret sig saaledes, at Flertallet nu er et andet, altsaa et andet paa det Tidspunkt, da netop Bedømmelsen skal ske af de Udgifter, Regjeringen har været nødt til at foretage. Forholdene kunne altsaa stille sig aldeles anderledes end før, og saa paastaar jeg, at Intet kan være urimeligere end at ville fuldstændig voldgive en Minister, voldgive ikke blot hans politiske Stilling, hans Forbliven i Ministeriet eller Udtræden deraf, men hele hans private og økonomiske Belskab til Flertallet i et Kammer. Naar det ærede Medlem tilfældigt sagde, at saa kom det jo blot an paa, om Regjeringen havde en Majoritet i Rigsretten, den kunde saa være i Minoritet alle andre Steder, da tror jeg ikke, at jeg behøver nærmere at gaa ind paa denne Udtalelse. Det ligger vist klart for, at man ikke har et saadant Flertal i en Ret paa samme Maade, som der er Tale om Flertal i en parlamentarisk Forsamling. En Rets Afgjørelse sker efter andre Grundsetninger end Afgjørelsen i parlamentariske Forsamlinger; de Hensyn, som i disse gjøre sig gjældende, og til en vis Grad have Ret til at gjøre sig gjældende, ere ikke tilstede i de Afgjørelser, som en Ret træffer. — Det ærede Medlem ventte tilbage til at tale om min og mit Partis Stilling til dette Spørgsmaal i Nutid og Fortid, om hvorvidt der var foregaaet nogen Forandring deri. Det ærede Medlem ansøgte ikke Noget — og kunde heller ikke anføre Noget — mod, hvad jeg igaar sagde, at en Bebreidelse for at have forandret Mening — hvis det ellers er en Feil — at forandre sin Mening, hvad jeg ingenlunde vil paastaa — rammer ikke Noget af os, der her ere tilstede. Naar det ærede Medlem gjorde en Indvending mod, hvad jeg havde sagt om min ærede Sidemands (Hall) Stilling, idet han mente, at der kunde tænkes andre Grunde til at stemme mod Monradts Forslag udenfor den Grund, at man var uenig i Principerne, saa tror jeg, at de Grunde, min ærede Sidemand havde til at stemme mod Forslaget, vistnok være tilstrækkelig udviklede af de andre Medlemmer af det Ministerium, hvori han dengang havde Sæde, og navnlig af Indenrigsministeren, som udtalte Regjeringens Anskuelse om